

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 77/2010-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť P. F., K., A. P., K., a A. D., K., zastúpených advokátom JUDr. M. T. ml., K., pre namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 17 Er/894/2009-106 z 24. septembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. F., A. P. a A. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. októbra 2009 doručená sťažnosť P. F., K., A. P., K., a A. D., K. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. M. T. ml., K., pre namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na

spravodlivý súdny proces podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 17 Er/894/2009-106 z 24. septembra 2009.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli:

„Okresný súd Košice I. rozhodol v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 17 Er 894/2009 v právnej veci oprávnených: 1. F. Š. a 2. M. Š., obaja bytom K. proti sťažovateľom v 1. až 3. rade ako povinným o vymoženie 41.066,93,- € s prísl. uznesením sp. zn. 17 Er 894/2009-106 zo dňa 24. 09. 2009, ktorým zamietol námietky sťažovateľov proti exekúcii (ďalej len napádané rozhodnutie). Napádané rozhodnutie bolo sťažovateľom doručené dňa 02. 10. 2009. Proti tomuto uzneseniu odvolanie v zmysle § 202 ods. 2 OSP nie je prípustné. ...

Sťažovatelia podali proti upovedomeniu o začatí exekúcie v zákonom stanovenej lehote námietky. V podaných námietkach sťažovatelia namietali, že v exekučnom konaní neexistuje exekučný titul, na základe ktorého by bolo možné vykonávať exekúciu. Sťažovatelia poukazovali na skutočnosť, že exekučný titul, ktorý je uvedený v upovedomení o začatí exekúcie a na základe ktorého sa v súčasnosti exekúcia vykonáva, t. j. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cb/875/01-179 zo dňa 27. 10. 2004 bol zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 57/2005-220 zo dňa 05. 09. 2007. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 57/2005-220 zo dňa 05. 09. 2007 vyplýva, že k zrušeniu rozsudku Krajského súdu v Košiciach 2 Cb/875/01-179 zo dňa 27. 10. 2004 došlo z dôvodu, že žalobcovia nepreukázali nárok priznaný im týmto rozsudkom. Z tohto dôvodu sa vec vrátila na Krajský súd v Košiciach ako prvostupňový súd, ktorý opätovne rozhoduje o nároku oprávnených.

Sťažovatelia majú za to, že Okresný súd Košice I. sa v napádanom rozhodnutí vôbec nevysporiadal s námietkou neexistencie exekučného titulu. Podľa názoru sťažovateľov Okresný súd Košice I. pri svojom rozhodovaní ani nemal k dispozícii exekučný spis, z ktorého by mohol posúdiť skutočnosti uvedené v námietkach. V prípade ak by mal Okresný súd Košice I. k dispozícii exekučný spis z rozsudku by zistil, že pečiatka právoplatnosti, ktorá sa na tomto rozsudku nachádza sa netýka právoplatnosti prvého výroku rozsudku,

ktorým sú sťažovatelia ako žalovaní v 3. až 6. rade zaviazaní na plnenie, ale sa týka len druhého výroku, ktorým nebola pripustená zmena návrhu. To znamená, že pri vydaní poverenia na vykonanie exekúcie pochybil aj príslušný exekučný súd, keď posudzoval otázku právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku.

Nakoľko rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako prvostupňového súdu bol v odvolacom konaní zrušený a vec bola vrátená späť na prejednanie prvostupňovému súdu, nie je možné vykonávať exekúciu a jej vedenie je v zmysle ustanovení Exekučného poriadku neprípustné.

Okresný súd Košice I. svojim závažným pochybením v konaní umožnil výkon exekúcie, ktorou je postihovaný majetok sťažovateľov. Súdny exekútor vykonávajúci exekúciu zabezpečil majetok sťažovateľov zriadením exekučného záložného práva a taktiež vykonáva zrážky zo mzdy a iných príjmov sťažovateľov.“

Sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo P. F., bytom: K., A. P., K., A. D., K. na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I., sp. zn. 17 Er/894/2009-106 porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu Košice I. sp. zn. 17 Er/894/2009-106 sa zrušuje.

3. Okresný súd Košice I. je povinný uhradiť sťažovateľom trovy právneho zastúpenia vo výške 598,02,- € na účet právneho zástupcu sťažovateľov, advokáta JUDr. M. T., ml., č. ú..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

O zjavnej neopodstatnenosti možno hovoriť aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05, IV. ÚS 288/05).

Porušenie svojich základných práv a slobôd zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľa vidia v tom, že o ich námietke proti začatiu exekúcie nebolo rozhodnuté zákonným spôsobom. Okresný súd sa v rozhodnutí nevysporiadal s neexistenciou exekučného titulu. Konal tak z dôvodu, že nemal k dispozícii exekučný spis, z ktorého by zistil, že výroky dotýkajúce sa sťažovateľov (žalobcov v 3. až 6. rade) nie sú právoplatné a doložkou právoplatnosti je opatrená len časť výroku dotýkajúca sa časti, kde nebola pripustená zmena výroku.

Ústavný súd z príloh k sťažnosti a zo spisu sp. zn. 17 Er 894/2009 zistil, že okresný súd rozhodol uznesením 24. septembra 2009 o námietke sťažovateľov tak, že námietky povinných zamietol.

V odôvodnení uznesenia okresného súdu č. k. 17 Er/894/2009-106 z 24. septembra 2009 sa okrem iného uvádza:

„... Súd vykonaným dokazovaním zistil, že exekučným titulom je rozsudok Krajského súdu Košice č. k. 2 Cb 875/01-179 zo dňa 27. 10. 2004, ktorý voči žalovaným v 3. až 6. rade, t. j. povinným v 1. až 4. rade, nadobudol právoplatnosť dňa 17. 01. 2005 a stal sa vykonateľným. Ním boli ako ručiteľia zaviazaní zaplatiť žalobcovi 1,237.182,40 Sk so 14,75 % úrokom od 28. 06. 2000 až do zaplatenia a nahradiť trovy konania vo výške 50.084,- Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že zaplatením dlžnej sumy jedným z dlžníkov povinnosť ostatných zanikne.

Pôvodne sa výrok týkal aj žalovaných v 1. a 2. rade, avšak tí podali voči uvedenému rozsudku odvolanie. Žalovaní v 3. až 6. rade, ako ručiteľia, odvolanie nepodali. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 05. 09. 2007 č. k. 5 Obo 57/2005-220 bol rozsudok v napadnutej časti zrušený a vrátený na ďalšie konanie. ...

Krajský súd v Košiciach následne opätovne rozhodol o nároku voči žalovaným v 1. a 2. rade ako dlžníkom, a to rozsudkom zo dňa 12. 01. 2009 tak, že ich zaviazal spoločne a nerozdielne na zaplatenie 41.066,93 eur (1,237.182,40 Sk) so 14,75 % úrokom od 22. 05. 2000 až do zaplatenia a náhradu trov konania vo výške 2.688,16 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Aj tento rozsudok žalovaní v 1. a 2. rade napadli odvolaním, o ktorom doposiaľ Najvyšší súd Slovenskej republiky nerozhodol.

To však nič nemení na skutočnosti, že konanie vedené na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 2 Cb 875/01 voči žalovaným v 3. až 6. rade, ktorí sú v tomto exekučnom konaní v procesnom postavení povinných v 1. až 4. rade, je právoplatne skončené - výrok, ktorým sa rozhodlo o osobitnom nároku žalobcu voči ručiteľom, už nemožno napadnúť odvolaním (uplynula lehota na podanie odvolania) a rozsudok Krajského súdu Košice č. k. 2 Cb 875/01-179 zo dňa 27. 10. 2004 je voči nim vykonateľný.

Súd podotýka, že je potrebné rozlišovať záväzky dlžníkov a záväzky ručiteľov. Povinní neboli zaviazaní spoločne a nerozdielne, ako to uvádzajú vo svojom odvolaní voči

uznesení o námietkach, ale s tým, že zaplacením dlžnej sumy jedným z dlžníkov povinnosť ostatných zanikne.

Medzi dlžníkmi a ručiteľmi nejde o nerozlučné procesné spoločenstvo, veriteľ si voči nim uplatňuje nárok zo samostatného právneho dôvodu. Je pravdou, že medzi nimi nejde ani o oddelené záväzky - ručiteľ je zaviazaný v rozsahu, v ktorom dlžník nesplnil svoj záväzok, pričom nie sú možné úvahy o stanovení podielov na dlhu týchto zaviazaných. Súd má za to, že voči nim môžu byť nároky uplatnené aj osobitne v inom konaní a obidva hmotnoprávne nároky môžu byť tiež právoplatne priznané a priznaný nárok možno aj na každom z nich vymáhať. Aby však veriteľ nemohol byť uspokojený dvakrát tým istým plnením - od jedného na základe plnenia z dlžoby a od druhého na základe plnenia z ručiteľského vzťahu, má súd výrok o povinnosti na plnenie v rozsudku formulovať takým spôsobom, aby to zodpovedalo vzťahu dlžníka a ručiteľa, ako aj vzťahu týchto dvoch zaviazaných voči veriteľovi. Preto vo výroku rozhodnutia by malo byť vyslovené aj to, že plnením jedného z nich zaniká do výšky plnenia povinnosť druhého.

Ide tu o jediný nárok, ktorý síce možno vymáhať na obidvoch zaviazaných subjektoch - dlžníkovi aj veriteľovi, vymôcť ho však možno iba raz. To, že záväzok zaplatiť veriteľovi dlžnú sumu má byť splnený iba raz a že plnením jedného zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého, je síce typické pre vzťah medzi dlžníkmi, avšak to ešte vzťah solidarity nezakladá. Ak sa totiž považuje pre solidaritu dlžníkov ako typické, že solidárni dlžníci majú voči sebe vzájomné právo na náhradu podľa § 511 ods. 3 Obč. zák., nemožno vzťah medzi dlžníkom a ručiteľom považovať za vzťah solidarity dlžníkov, keďže ručiteľ, ktorý uspokojil veriteľa, má podľa § 550 Obč. zák. právo na náhradu voči dlžníkom (a len voči dlžníkom, teda nie aj voči spoluručiteľom), a dlžník voči ručiteľovi právo na náhradu nemá. O solidarite dlžníkov v danom prípade možno hovoriť len u spoludlžníkov, t. j. u žalovaných v 1. a 2. rade...“

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na

kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutia všeobecných súdov z hľadiska svojvoľnosti, arbitrárnosti rozhodnutia, resp. jeho odôvodnenia. Výklad príslušných zákonov patrí do výlučnej právomoci všeobecného súdu. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovením, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 48/02).

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd preto preskúmal dôvody sťažnosti v naznačenom smere a zistil, že uznesenie okresného súdu č. k. 17 Er/894/2009-106 z 24. septembra 2009 spĺňa všetky zákonné náležitosti, zrozumiteľne a jasne dáva odpoveď na všetky otázky dôležité pre rozhodnutie. Ústavný súd poukazuje na to, že z doložky právoplatnosti a vykonateľnosti vyznačenej na rozsudku Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cb 875/01-179 z 27. októbra 2004 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Obo 57/2005-220 z 5. septembra 2007 vyplýva, že výrok o povinnosti zaplatiť sumu 1 237 182,40 Sk s prísl. je voči sťažovateľom

právoplatný a vykonateľný, a to dňom 13. januára 2005. Dôvodom je skutočnosť, že sťažovatelia proti rozsudku krajského súdu nepodali odvolanie v zákonom ustanovenej lehote, čo vyplýva z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu č. k. 5 Obo 57/2005-220 z 5. septembra 2007, kde sa uvádza, že odvolanie podali iba žalovaní v 1. a 2. rade (strana 2, druhý odsek uznesenia). V súlade s § 511 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) o solidaritu ide vtedy, ak je to právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté alebo ak to vyplýva z povahy plnenia. V danom prípade ustanovenia Občianskeho zákonníka o ručení (§ 546 a nasl.) nezakladajú medzi dlžníkom a ručiteľom solidaritu. Preto medzi dlžníkmi na jednej strane a ručiteľmi na strane druhej nejde z procesnoprávneho hľadiska o nerozlučné procesné spoločenstvo podľa § 91 ods. 2 a § 206 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Preto ak dlžníci (žalovaní v 1. a 2. rade) podali odvolanie proti rozsudku prvostupňového súdu a ručitelia (sťažovatelia) tak neurobili, rozsudok voči ručiteľom (sťažovateľom) nadobudol právoplatnosť a stal sa vykonateľným. Sťažovatelia v postavení ručiteľov nepodali odvolanie proti rozsudku krajského súdu, ktorý v dôsledku toho nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť vo vzťahu k nim.

Okresný súd v odôvodnení uznesenia č. k. 17 Er/894/2009-106 z 24. septembra 2009 sa ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými otázkami, ktoré pre jeho rozhodnutie boli z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné. K tomuto záveru dospel ústavný súd vo vzťahu k jednotlivým namietaným skutočnostiam.

Vo vzťahu k uvedenému (namietanému) porušeniu základných práv sťažovateľov ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03, I. ÚS 130/06, I. ÚS 371/06).

Ústavný súd nepovažuje odôvodnenie uznesenia okresného súdu č. k. 17 Er/894/2009-106 z 24. septembra 2009 za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné, resp. neudržateľné do tej miery, aby malo za

následok porušenie označených ústavnoprocených práv sťažovateľov. Samotná skutočnosť, že sa sťažovatelia s rozhodnutím okresného súdu nestotožňujú, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovatelia bližšie nezdôvodnili, akým konaním malo dôjsť k namietanému porušeniu ich základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, a to nielen v označení základného práva a slobody, ktorého porušenie sa namieta, ale aj pri predložení príslušných dôkazov (zdôvodnené námietky), tak ako to požaduje pre návrh na začatie konania ustanovenie § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Keďže k takémuto zdôvodneniu námietky nedošlo, bolo bez ďalšieho právneho významu sa s námietkou predloženou sťažovateľmi zaoberať. Keďže základné právo na spravodlivé súdne konanie inkorporuje viacero konkrétnych práv, ktoré vo svojom súbore obsahujú pravidlá spravodlivého procesu pri absencii konkrétnej námietky, nemohol ústavný súd nahradiť vôľu sťažovateľov a ich námietku zdôvodniť, keďže by konal v rozpore s čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože sťažnosť môžu podať fyzické a právnické osoby, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd...

V nadväznosti na tento záver ústavný súd odmietol aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietali porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 116/05) vychádzajúc z toho, že absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľov hmotnoprávneho charakteru. Ústavný súd totiž v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv

hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami a návrhmi, ktoré v nej sťažovatelia nastolili.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. februára 2010